

Sterre Carron

ARCANUM

Een Rani Diaz thriller

WITSAND UITGEVERS

PROLOOG

Er woedde een vreselijke storm over het land. Dakpannen denderden van de huizen af, takken knapten van de bomen en sloegen met een immense kracht tegen de ramen, waardoor de sponningen hevig rammelden. Overal vlogen voorwerpen in het rond en al die rommel beukte tegen de geparkeerde auto's aan. Het gebulder van de wind drong door alle kieren het huis binnen. De gordijnen bewogen heen en weer, alsof er zich iemand achter had verstopt.

In schrill contrast met de turbulentie buiten stond de houding van het meisje. Zij stond als versteend voor zich uit te staren. Heel voorzichtig, alsof ze in spijkers zou trappen, zette ze haar voet op de voorlaatste trede van de trap, hurkte en ging zitten. Ze sloeg haar handen voor haar gezicht en begon onbedaarlijk te snikken. Een paar minuten later gluurde ze tussen haar vingers naar beneden.

Onderaan de trap lag een roerloos lichaam. Met een snik duwde het meisje haar trillende lijfje weer overeind, ze greep de trapleuning vast en daalde voorzichtig af. Ze stapte over het stoffelijk overschot heen, liet zich op haar knietjes vallen en keek in de nietszeggende, grijsblauwe ogen. Het hoofd lag in een plas van bloed en in het voorhoofd zat een diepe snee.

Opeens hoorde ze dreigende voetstappen boven haar. Hijgend sprong ze op en spurtte regelrecht de hal in, waar de wind door de openstaande deur binnenwaaide en haar vastgreep en tegen de muur smakte. Het zand dat binnenwaaide prikte in haar ogen en toen de kapstok met een bonk naast haar neerviel gaf ze een luide gil. 'Help! Help!'

Toen liep ze het huis uit.

Buiten hielden twee handen haar tegen.

Ze keek op en deinsde achteruit: 'Niet binnengaan in het huis!' riep ze uit. 'Er sluipt een moordenaar rond!'

1

Ik heb net een paar uur door het donker gezworven. Daar word ik rustig van. Op het moment dat het begon te miezeren liep ik de straat in waar ze woont. Ik naderde haar huis en het verbaasde me dat er geen licht brandde. Meestal is ze op dit uur thuis. En hij? Richard, haar man? Hij heeft geen vaste werkuren, meestal komt hij na zevenen thuis. Bijna geruisloos sluip ik naar de achtertuin. Ik zie licht branden door het raam van de keuken. Nu ben ik waar ik wil zijn. Ik hurk, klem mijn vingers rond de vensterbank en gluur naar binnen. Daar staat ze, de enige vrouw die ik ooit echt heb liefgehad. Hij houdt zijn armen om haar heen en zoent haar in de hals. Een golf van misselijkheid gaat door me heen. Zij draait zich om en kijkt hem verlangend aan. Hij zegt iets, waarna ze haar prachtige tanden bloot lacht. Ik slik een paar keer na elkaar. Ik verdraag dit niet. Zij hoort bij mij, maar zolang hij er is, zal en kan ze niet voor mij kiezen. Ze zegt dat ze van hem houdt. Ik geloof er niks van. Ze heeft voor hem gekozen omwille van zijn status. Rijkdom en succes, dat is waar ze naar verlangt. Het vindt zijn oorsprong in haar verleden, ze kan het moeilijk loslaten. Ze moet verdomme haar angst verslaan, die te boven komen, ze is sterk genoeg om haar mannetje te staan. Ik denk aan vroeger. Ik weet nog hoe ze me aankeek met die prachtige groene ogen van haar. Verlangend. Gretig. Ze gaf me een knuffel en legde haar hoofd op mijn schouder. Ik strelde haar haren. Ik voel nog altijd haar handen, die zacht strelend over mijn lichaam glijden. Ik ruik nog altijd de geur van haar adem die langs mijn gezicht strijkt. Ik kan en wil haar niet vergeten. Ze maakt zich los uit zijn omhelzing en trekt haastig een keukenschort aan. Wat is ze mooi. Natuurlijk mooi. Ooit hadden we het goed samen, tot ze verliefd werd op iemand anders. Hun relatie heeft niet lang geduurd, hooguit een jaar. Een paar jaar later ontmoette ze Richard.

Toen ze me vertelde dat ze met hem verder wilde, stond mijn wereld stil. Ik wenste haar veel geluk toe, maar diep vanbinnen ging ik kapot. Toen ze tijdens de huwelijksplechtigheid haar jawoord gaf, wilde ik het uitschreeuwen, haar tegenhouden, naar haar toelopen en haar toesnauwen dat ze moest ophouden met toneel te spelen. Maar ik deed niets. Helemaal niets. Toen ik weer de controle over mijn ledematen kreeg, strompelde ik het gemeentehuis uit en wachtte tot ze samen het gebouw verlieten. In een fractie van een seconde ving ik haar blik. Haar glimlach verdween heel even, maar toen ze van me wegkeek was ze alweer in haar nieuwe wereld. Een wereld van rijkdom en succes. Er gaat geen dag voorbij dat ik niet aan haar denk. Ik heb geprobeerd haar te vergeten, maar het lukt niet. Ik draai me even weg, bijt hard op mijn tanden en kijk weer naar binnen. Ze staat bij het aanrecht in de potten te roeren. Haar lange haren zien er verfomfaaid uit en hoewel ze een paardenstaart draagt, hangen er losse strengen langs haar wangen. Ze maakt een uitgeputte indruk, dat is al een tijdje zo. Ik zuig haar blik op. Ik ben helemaal betoverd door haar. Wat verlang ik ernaar haar weer in mijn armen te sluiten, haar naar me toe te trekken en te zeggen dat alles goed komt. Ik kan haar geven wat ze mist. Echte liefde. Ik kreun, druk me tegen de muur en wrijf nerveus door mijn haren. Ik voel een diep verdriet omdat ik weet dat ik haar binnenkort pijn ga doen. Ik haat het, maar ik heb geen keus. Ik wil haar een goed gevoel geven, haar gelukkig maken, maar soms gebeuren er dingen in het leven die je dwingen een onomkeerbare daad te plegen. Terwijl ik haar blijf gadeslaan, denk ik eraan dat zij niet langer het goede vertegenwoordigt. Zij is me ontnomen en diegene die dat heeft gedaan, zal het met zijn leven bekopen. Dat is slechts één element. Als ik aan het andere denk, wil ik ter plekke overgeven. Ik ben boos op mezelf. Ik ben onvoorzichtig geweest en moet dringend schoon schip maken. Niemand wordt mijn deelgenoot, hij zeker niet.

Voor ze aan tafel gaan, pakt ze zijn arm vast. Ik kan niet horen wat ze zegt, maar ze is boos. Ze barst in huilen uit. Met de han-

den in zijn broekzakken kijkt hij ongeïnteresseerd naar haar. Het is net alsof het hem allemaal niets kan schelen. Hij pakt een glas uit de kast, vult het met wijn en gaat op een kruk zitten. Ze gooit de keukenhanddoek naar zijn hoofd. Hij zegt niets, verroert zelfs niet. Terwijl ze zich bukt om de handdoek op te rapen, staart hij naar buiten. Nu kom ik in zijn gezichtsveld. Verdomme! Zijn ogen lijken wel laserstralen. Even bevries ik en voel een verstikkende paniek opkomen. Er ruist bloed door mijn hoofd. Ik maak dat ik wegkom.